

Pr. prof. Adrian Chiagă

Prof. Cristina Chiagă

10 pentru Împărăție

Decalogul

Povestire – Învățături – Jocuri

Carte pentru copii, adolescenți și tineri

Cuprins

Partea I. Prințul Egiptului	3
Partea a II-a. Decalogul	12
Prima spovedanie	48
Partea a III-a. Jocuri deca - logice!	51
Cheia exercițiilor	61

Distribuție:
S.C. Egumenița S.R.L.
tel./fax: 0236-326.730
e-mail : editura@egumenita.ro
www.egumenita.ro

Partea I

PRINȚUL EGIPTULUI

Dumnezeu l-a binecuvântat pentru credința sa pe Avraam. Fiul său, Isaac, a urmat pe tatăl său în credință. El a avut doi copii, pe Isav (Edom), aplecat mai mult către cele materiale, și pe Iacob (Israel), care era cu gândul mai mult la Domnul.

La rândul său, Israel a avut doisprezece băieți și mai multe fete. Iosif era penultimul. El visase că soarele, luna și unsprezece stele i s-au închinat lui, apoi a visat că treiera cu frații săi grâul și snopii fraților s-au închinat snopului său. Frații îl urau pentru aceste vise și pentru că tatăl lor îl iubea mai mult. Ei considerau că visele erau de la Dumnezeu și prevesteau că Iosif va fi mai mare peste ei.

Într-o zi, pe când erau cu oile la păscut, l-au vândut pe fratele lor ca sclav unor ismaeliteni¹ care mergeau spre Egipt. Aceștia l-au vândut mai departe lui Putifar, mai-marele oștirii egiptene.

Soția lui Putifar, pârându-l pe Iosif pe nedrept, a făcut ca acesta să fie aruncat în temniță. Acolo a tâlcuit vi-

¹ Ismaelitean - musulman. (*n.red.*)

sul mai-marelui paharnic² și al mai-marelui pitar³. După trei zile, visele s-au îndeplinit: mai-marele pitar a fost ucis pentru răutățile sale, iar mai-marele paharnic a fost repus în funcție. Dar acesta nu și-a adus aminte de Iosif, după cum promisese. După doi ani, însuși Faraon a visat ceva.

De precizat, copilași, că de cele mai multe ori visele sunt produsul minții noastre. Foarte rar ele sunt vise profetice, ca și acestea despre care vorbim astăzi. Nu trebuie să interpretăm visele. Dacă se va întâmpla vreodată, foarte rar, să ne cerceteze Domnul în vis, ne va înștiința într-o formă sau alta ce vrea să ne transmită. Dar, în general, este bine să nu ne încredem în vise și nici să încercăm să le interpretăm în fel și chip. Dar să ne întoarcem la ale noastre. Spuneam că Faraon, adică regele Egiptului, a visat că pe malul lacului erau șapte vaci frumoase și grase care pășteau. Din lac au ieșit șapte vaci urâte și slabe. Acestea le-au înghițit pe cele frumoase. Regele s-a trezit speriat și cu greu a mai adormit. Dar iată ce a mai visat: șapte spice pline și frumoase au ieșit din pământ, iar după ele s-au ivit șapte spice urâte și fără rod, care le-au înghițit pe cele frumoase. Când s-a trezit, Faraon i-a chemat pe toți înțelepții și ghicitorii să-i tâlcuiască visul. Dar niciunul dintre ei nu a fost în stare. De-abia atunci și-a amintit mai-marele paharnic de Iosif. Faraon a

² Paharnic - titlu dat unui nobil care avea grijă de băutura regelui, iar în împrejurări deosebite sau la sărbători îl servea personal, gustând băutura înaintea acestuia, pentru a se convinge că nu este otrăvită. (n.red.)

³ Pitar - titlu dat unui nobil însărcinat cu pregătirea și distribuirea pâinii la curtea unui rege. (n.red.)

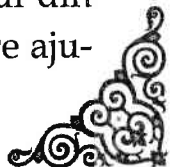

poruncit să-l scoată din temniță, să-l spele, să-l aranjeze și apoi să-l aducă la el. Iosif i-a spus că nu el era tâlcuitorul, ci Dumnezeu, Care l-a înștiințat în vis despre cele ce aveau să fie. Urmau șapte ani de belșug și apoi șapte ani de secetă și foamete. Acei ani grei urmau să șteargă amintirea anilor buni. Iosif s-a arătat înțelept. El, care până atunci fusese un simplu întemnițat, i-a dat sfaturi marelui rege: să pună un om înțelept, care să adune prisosul recoltei în cei șapte ani buni, pentru ca lumea să aibă ce mânca în anii de secetă. Faraon, inspirat de Domnul, a făcut alegerea cea mai bună și l-a așezat pe Iosif mai-mare peste Egipt, al doilea după rege. Aceasta este răsplata credinței și a nădejzii.

După anii de belșug a venit și foametea. Sărăcia și lipsa alimentelor i-au afectat și pe frații lui Iosif. Ei au mers de două ori la Iosif, fără să-l recunoască, pentru a le vinde grâne. Iosif i-a pus la multe încercări. Ei socoteau încercările ca fiind pedeapsa pentru vinderea fratelui lor. Iosif îi auzea vorbind, dar lor nu le grăia în limba lor, ci în egipteană, pentru a nu fi recunoscut. În cele din urmă, li s-a descoperit fraților și le-a arătat că nu a avut niciun gând de răzbunare pentru ceea ce îi făcuseră. După ceva timp, Israel și familiile fiilor lui au mers cu toții în Egipt, primind de la Faraon ținutul Goșen.

Timpul trecea. Evreii au trăit fericiți în Egipt o perioadă. Dar egiptenii ușor, ușor au uitat binele făcut de Iosif. După mulți ani, evreii au ajuns sclavii egiptenilor. Ei munceau din greu, ridicând cetăți și piramide. Dar, cu toate acestea, se înmulțeau și deveneau mai puternici. Atunci Faraonul din vremea respectivă le-a poruncit moașelor (femeile care aju-

tau la nașterea copiilor) să-i omoare pe nou-născuții băieți ai evreilor. Dar ele nu au putut face un așa mare păcat. Împăratul, văzând una ca asta, a pus munci și mai grele asupra evreilor. Le-a poruncit chiar soldaților să-i omoare pe toți bebelușii evreilor.

Într-o familie oarecare, evreiască, s-a născut un băiețel frumos. Mama sa l-a ascuns o vreme, apoi, neavând ce face, a construit un coșuleț și i-a dat drumul pe apă, rugându-se să-i fie bine bebelușului. Sora lui, Mariam, urmărea coșulețul, ca să vadă ce avea să se întâmple. Din rânduiala lui Dumnezeu, tocmai atunci fiica lui Faraon ieșise să se scalde. Prințesa, văzând coșulețul plutind pe râu, a poruncit slugilor să-l aducă. Fiindu-i milă de copilaș, prințesa l-a adoptat. Negăsind o doică să-l alăpteze, Mariam a ieșit din locul unde se ascundea, spunându-i prințesei că știa ea o doică. Astfel, bebelușul a fost hrănit și îngrijit de propria lui mamă. Prințesa i-a pus bebelușului numele Moise, adică „scos din apă”.

Odată, mergând Moise cu mama sa adoptivă la Faraon, bunicul său, acesta i-a pus pe cap coroana împărătească, pe care era un idol mic, cioplit. Copilașul, apucând coroana de pe cap, a aruncat-o și a călcat-o cu picioarele. Un popă păgân, văzând aceasta, l-a sfătuit pe Faraon să-l omoare pe prunc, ca să nu aducă vreo nenorocire. Dar Pronia⁴ dumnezeiască îl păzea întru toate pe copilaș. Moise a învățat ca un elev silitor, având cei mai buni dascăli. Crescând și cunos-

⁴ Pronie - purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru toate nevoile oamenilor și în toate împrejurările din viața lor. (*n.red.*)

când că este evreu, a început să-L cunoască pe Dumnezeu. Într-o zi a ieșit să se plimbe și, văzând că un egiptean îl bătea pe un evreu, a încercat să-i ia apărarea acestuia din urmă. Lovindu-l pe egiptean, l-a omorât fără să vrea. Prin preajmă părea că nu mai era nimeni altcineva. A doua zi, ieșind iarăși, a văzut doi evrei bătându-se între ei și a încercat să-i despartă. Dar unul dintre ei, privind spre Moise, i-a spus: „Nu cumva vrei să mă omori și pe mine ca pe egipteanul acela?”. Văzând Moise că nu a rămas ascunsă fapta sa, de frica lui Faraon a fugit în ținutul Madian. Fiind ostenit de drum, s-a așezat lângă o fântână. Îi era foarte sete. Fântâna nu avea nici funie, nici găleată. După puțin timp, au ajuns la fântână cele șapte fiice ale preotului din Madian, cu oile tatălui lor. Scoțând apă, au început să adape oile. Dar, venind alți păstori, le goneau. Văzând acest lucru, Moise le-a apărat pe fete și le-a ajutat să-și adape oile. Auzind aceasta, tatăl lor, Ietro, l-a primit cu bucurie în casa lui.

Cel ce era altădată un prinț apreciat, avea să rămână la preotul Ietro, tatăl acelor fete, angajându-se ca păstor al oilor sale. În scurtă vreme s-a căsătorit cu fata cea mare, Sefora. Și au avut împreună doi băieți.

După moartea lui Faraon, a urcat pe tronul Egiptului fiul său, care i-a pus la munci și mai grele pe evrei. Ei suspinau și se rugau Domnului să-i ajute.

Când s-au împlinit 40 de ani de la fuga lui Moise, pe când el păștea oile pe munte, iată că i s-a arătat îngerul Domnului într-un rug care ardea, dar nu se mistuia⁵. Acest tufiș

⁵ A se mistui - a arde. (n.red.)

